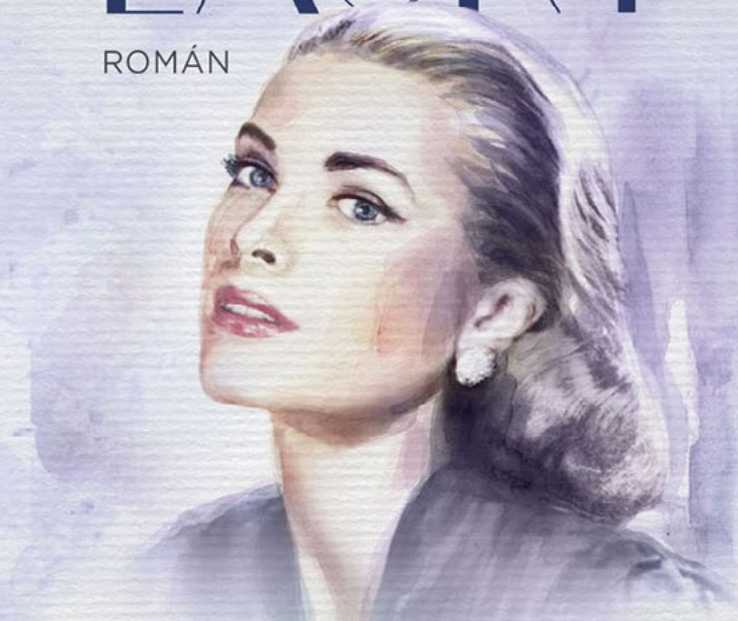

SOPHIE BENEDICT

GRACE a půvab LÁSKY

ROMÁN

*„Až jednou někdo vylíčí můj život,
poznáte, kým jsem skutečně byla.“*

- Grace Kelly

Grace a půvab lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Benedict
Grace a půvab lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SOPHIE BENEDICT

GRACE
a pŕvab
LÁSKY

SOPHIE BENEDICT

GRACE
a půvab
LÁSKY

2021

PROLOG

Filadelfie, 1941

Grace s napětím pozorovala komínek knih naskládaný na hlavě své kamarádky Seliny. Ani se nezachvěl. Že by se jí to tentokrát povedlo a nespádl? Selina pobíhala sem a tam v botách na vysokém podpatku, které si tajně půjčila od své matky.

„Velmi dobře,“ chválila ji Grace. „A teď řekni, že se chceš nechat rozvést. Že už moji žárlivost nedokážeš dál snášet a že...“ ztišila hlas, do kterého se jí vloudil zoufalý tón, „... mám aférku s tvou nejlepší přítelkyní.“

„Harry!“ zvolala Selina teatrálně a zvedla ruce ke stropu. „Ó Harry, ach...“

„Text!“ vykřikla Grace. „Zapomněla jsi text?“

„Harry...“ Selina svěřila nešťastně ruce. „Jak je to dál?“

Grace znala repliky z paměti. „Je po všem. Opouštím tě, Harry! Už nechci být zdvořilá, odcházím!“

Selina se prudce otočila na Grace a všech devět knížek jí sklouzlo z hlavy a s hlasitým bouchnutím dopadlo na parketovou podlahu.

„Selino, musíš se kontrolovat, narovnej se,“ napomenula ji Grace. „Musíš ty knížky udržet na hlavě. Proto tam jsou.“

„Nechápu, proč musím odejít zrovna já,“ odpověděla Selina a sedla si na starou truhlu s výbavou Graceiny matky. „Nakonec, byl to Harry, kdo mě podvedl. Proč nemusí odejít z našeho společného domu on?“

„To v tuto chvíli není důležité,“ odvětila Grace. „O to nejde. Důležité je, abys působila přirozeně. Aby tvoje zlost byla uvěřitelná. Že ti vším, co udělal, velmi ublížil. Řekni mu, aby šel. A teď si znovu naskládej ty knihy na hlavu a zkus to ještě jednou.“

„Víš, Grace,“ odvětila Selina a pokývala hlavou. „Myslím, že toho raději nechám. Ze mě herečka nikdy nebude. Mám problém zapamatovat si text a celou dobu si připadám nějak hloupě.“

Grace zvedla obočí. „Hloupě? Selino, co je krásnějšího než hrát si na někoho jiného, stát se někým jiným, i když jen na pár hodin?“

„To ti hned řeknu: krásnější je číst si. Nebo malovat. Nedávno mi dal tatínek nové akvarelové barvy. Zelená má tolik hezkých odstínů, přemýšlela jsem, že...“

Grace vyskočila, napřímila se a krátkými, ráznými kroky přecházela místnost.

„Harry!“ volala naléhavě. „Kde jsi, Harry?“ Otočila se a jako by se dívala na svého nevěrného manžela. „Je čas, abychom si promluvili. Je po všem, Harry... ne, definitivně po všem. Nepřibližuj se ke mně, panebože, přísahám, že budu křičet! Už to dál nevydržím. Opouštím tě, odcházím. Buď šťastný s Maureen... Ano, vím to. Už dlouho mě vodíte za nos! Ale teď je definitivní konec. Harry... ne... Proč klečíš? Postav se, stoupli si přece...“

Grace náhle klesla na kolena. „Odpouštím ti, Harry... já... také tě miluji. Nedokážu tomu vzdorovat.“

Selina seděla s otevřenou pusou a s údivem sledovala, jaká proměna se stala s její přítelkyní. Viděla, jak Grace stékají po tvářích slzy, jak se její zprvu tvrdé rysy uvolňují a měknou. Fascinovaně sledovala, jak se dětský obličej Grace mění v obličej téměř dospělé ženy.

„Jak to děláš?“ zeptala se udiveně.

Grace si stoupla, zastrčila si blond vlasy za uši a otřela si slzy. „Nevím, jde to samo. Jako bych to v tu chvíli nebyla já, ale někdo jiný.“

Už před nějakou dobou začaly obě dívky společně psát krátké dialogy, poetické scénky a příběhy, ale zahrát je dokázala mnohem lépe Grace. Jednoduše milovala vklouznout do role, dát postavám výraz, propůjčit jim své pocity. Selina bydlela v sousedství, sprátelily se jedno letní odpoledne, bylo jim dvanáct. Otec Seliny, Paul Clayton, velmi bohatý podnikatel, byl doma velmi málo. Matka žila se Selinou, její mladší sestrou a s personálem v opulentní vile, zdržovala se ale většinou jen ve své ložnici nebo ve vedlejším salonu, zatímco Selina a Grace běhaly po půdě a vymýšlely si historky.

„Jsi prostě úžasná,“ řekla obdivně Selina a povzdechla si. „Ale teď už musím jít. Tatínek dnes přijede domů, musím být dochvilná. Mamince není dobře.“

„Co je jí?“ zeptala se Grace, sundala si brýle a vyčistila je cípem halenky.

„Paní Trevilleová říká, že má svoje stavy,“ vysvětlila Selina vážně.

„Jaké svoje stavy?“

„No stavy, takové, co má člověk, když je starý.“

Selinině matce bylo nedávno dvaatřicet let, ale pokud by měl člověk dát na řeči sousedek, vypadala na padesát. Říkala to především paní Trevilleová. Šedesátiletá vdova, úlisná jako had se stejně jedovatým jazykem, klepna z Filadelfie, která žila jako královna v obrovském domě se skvostnými sloupy a obrovskou terasou.

„Dům paní Trevilleové vypadá jako usedlost v Taře z filmu *Jih proti Severu*,“ prohlásila Selina, která film viděla před dvěma lety a celé čtyři hodiny seděla v kině jako omámená.

„Vivien Leighová je tak neuvěřitelně krásná, chtěla bych vypadat jako ona,“ pronesla tehdy.

„Každopádně, paní Trevilleová tvrdí, že takové stavy jsou normální. Ale maminka se i jinak chová komicky. Měla prý jednou paní Trevilleové zabouchnout dveře před nosem, protože přišla bez ohlášení a ptala se jí, proč nevychází z domu. Přece sama ví proč – kvůli těm stavům.“

Grace myslela na svou matku Margaret. Ta nikdy neměla stavy, byla vždy stejně nepřístupná, disciplinovaná a většinou vážná, smála se jen zřídkakdy.

Obě dívky si začaly balit věci, Selina pečlivě uložila červené lodičky na vysokém podpatku do tašky, ve které si je přinesla.

„Uvidíme se zítra?“ zeptala se, ale Grace zavrtěla odmítavě hlavou.

„Zítra se musím učit do školy, pak mám tenis a večer ještě balet.“ Znovu si nasadila brýle. Nenáviděla svou krátkozrakost stejně jako brýle, které kvůli ní musela nosit. Kdyby to bylo na ní, raději by mhouřila oči a viděla všechno rozmazaně, než aby nosila tyhle nenáviděné okuláry. Matka ji ale nutila brýle nosit – aniž by přitom musela ztratit jediné slovo. Když se totiž Margaret Kellyová narovнала, zvedla obočí a zhluboka se nadechla, bylo jasné, že je zbytečné pouštět se do jakýchkoliv diskusí.

„A pozítří?“ zeptala se Selina, ale Grace znovu zareagovala odmítavě.

„To jdeme se sestrou poprvé na zkoušku divadelní skupiny Old Academy Players v East Falls,“ řekla Grace rozechvěle. „Rodiče souhlasili s tím, abychom v ní hrály. Moc se těším, Peggy taky.“ Grace se za skly brýlí rozzářily oči. Kdyby bylo po jejím, každý den by vklouzla do role nějaké nové postavy. Je tolik aspektů a pocitů, které se dají vyjádřit, a Grace si usmyslila, že je musí bezpodmínečně všechny nastudovat.

A bude je zkoušet tak dlouho, dokud na ni nebude otec konečně jednou pyšný.

Protože tohle si toužebně přála. John Kelly byl velmi přímočarý a energický muž. Dosáhl ohromujících úspěchů jako ves-

lař, vyhrál dokonce několik medailí na olympiádě; a více než z umění byl nadšený ze sportovních výkonů a vítězství. A zatímco jeho tři další potomci tato očekávání naplňovali, ke své druhorozené, křehké a často nemocné dceři si dosud nenašel cestu. „Proč zase Grace nařiká?“ byla věta, kterou od svého otce slýchávala tak často.

Někdy, když byla sama, hrála nejprve sebe a pak svého otce, jak ji láskyplně objímá a říká jí, jaká je úžasná dcera. Grace tyto fantazie milovala, byly jenom její. Párkrát se do hry tak zabrala, že zapomněla přijít včas k jídlu, a pak byl Kelly všechno ostatní jen ne milující tatínek.

V tuto chvíli se tím ale Grace netrápila; myšlenka, že se bude moci do svého snového světa znovu vrátit, jí byla současně oporou i radostným příslibem.

KAPITOLA 1

Filadelfie, 1947

„Co by se mi vlastně mohlo stát, tatínku?“ zeptala se Grace a snažila se ovládnout, protože citové výlevy nesl její otec velmi špatně. Nikdy to ale nebylo tak těžké, jako v tuto chvíli – protože šlo o všechno.

Její otec byl zvyklý na to, že věci se vyvíjely podle jeho představ, musel se k tomu tvrdě dopracovat. John Kelly byl druhý nejmladší z devíti sourozenců a věděl, co znamená prosadit se – ze zedníka se vypracoval až na úspěšného podnikatele; *Kelly for Brickwork* byl slogan firmy, která dosáhla už ve dvacátých letech dvacátého století milionového obratu. Od svých dětí očekával respekt a bezpodmínečnou disciplínu, především že budou plnit to, co od nich požaduje. Nebyl zvyklý slýchat ne nebo nějaké výmluvy.

Seděli doma u večeře. Společné stolování se v rodině Kellyových bralo stejně vážně jako sport, k němuž John a jeho žena Margaret vedli své děti už od malička; Grace proto hrála tenis, hokej a plavala, její atletické výkony ale nebyly nijak ohromující, nejraději měla balet.

„Co by se ti mohlo stát ve městě, jako je New York?“ hřímal John Kelly. „Tu otázku nemyslíš vážně, Gracie. Kolik je ti? Sotva sedmnáct. Nekladli jsme důraz na tvé vzdělání jen proto, aby ses stala herečkou. Měla by sis najít vhodného muže a vdát se, Gracie, a ne marnit čas nesmysly.“

„Ale... tatínku, pokaždé, když jsem hrála ve školním představení, byli všichni nadšení – ty taky,“ bránila se Grace, která nemohla rozhořčením polknout jedině sousto. „A pokud je to jednou něco, co zvládnou, tatínku?“

Otec položil lžičku vedle talíře. „Gracie. Jedno školní představení přece vůbec nic neznamená.“

„A co ta hra strýčka George? Už si nepamatuješ, jaký dojem na vás udělal můj výstup?“

Strýc George, Johnův bratr, napsal divadelní hru *Nosiči pochodní* a Grace věděla, že svou roli zahrála velmi dobře. Zvláště pyšná byla na slova kritika místních novin: „*Grace Kellyová vzbudila na pódiu dojem, jako by ona sama nesla rodinnou pochodeň.*“

„Gracie, narovnej se, jak často ti to ještě budu muset připomínat?“ stačila zareagovat její matka Margaret – chladně, odtažitě jako vždy. Grace si už sotva pamatovala, kdy si naposled byly blízké. Jestli vůbec někdy.

U velkého jídelního stolu jich sedělo šest. John, jeho žena Margaret, Grace, její sestry Peggy a Lizanne a bratr John, který studoval univerzitu v Pensylvánii.

„Promiň maminko,“ zareagovala Grace automaticky.

„Začni jíst, Gracie. Ještě ses ničeho nedotkla. Lizanne, přece víš, že se lžičce přibližuje k ústům a ne naopak.“

„Promiň, maminko,“ odpověděla i Lizanne stejně automaticky. Byla o čtyři roky mladší než Grace a ani ona si nedovolila odporovat. Peggy, starší sestra Grace, která byla zrovna na návštěvě, sebou trhla. Také ji matka neustále komandovala, přestože už měla dítě. Seděla rovně jako svíčka v očekávání matčiny tvrdé kritiky. Nemusela čekat dlouho.

„Peggy, odlož lžici vedle okraje talíře. Říkala...“

„V každém případě to vůbec nepřichází v úvahu.“ John Kelly nemluvil ani hlasitě, ani rozhořčeně, nýbrž velmi tiše. To bylo vždycky špatné znamení.

Grace si povzdechla. S rodiči to nikdy nebylo lehké. Obzvláště teď, když se blížily její osmnáctiny, se v jejich přítomnosti nepřestávala cítit jako malé dítě, které nechápe, jak to na světě chodí, a musí být neustále usměřňováno. Vždycky byla zticha, ale když cítila, že jsou k ní nespravedliví, chtělo se jí křičet.

Polkla polévku, aniž by si uvědomila, jak chutná. Chtěla do New Yorku, bezpodmínečně. Chtěla se stát herečkou, alespoň to zkusit; zřídkakdy si byla něčím tak jistá jako touto věcí. A jen tak se o svůj sen nenechá připravit.

„Každý říká, že mám talent,“ zkusila znovu namítnout. „Měli byste na mě být pyšní.“

„Jsou jiné věci, na které bych byl rád pyšný,“ namítl otec a Grace si byla jistá, že tím myslí sportovní úspěchy, kterých pravidelně dosahují její sourozenci.

„A už o hraní nechci slyšet.“

„Ale...“ namítla znovu Grace, matka ji však přerušila.

„Slyšela jsi, co říkal otec, Gracie. To už stačí. A teď jez.“

Grace přemýšlela, jak dlouho ještě bude muset čekat, než začne žít po svém. A pak ji najednou napadlo – co kdyby to udělala bez souhlasu rodičů? Jednoduše bez jejich dovolení? Zachvátil ji dosud neznámý pocit. Neměl nic společného s poslušností a disciplínou nebo rodičovskou výchovou, ne, ten pocit byl úplně jiný. Nevěděla, že to byl stav, který zažije každý mladý člověk, který stojí na prahu dospělosti a poprvé je na dosah toho, co si dosud dokázal jen matně představit – života bez poroučení a zákazů, bez toho, aniž by předem musel někoho prosit o dovolení – vlastní svobody. Grace se zachvěla. Byla tady ale také nejistota. Jaký by byl život bez těchto omezení?

Grace si všimla, že matka se tváří jako pokaždé, když s něčím nesouhlasí.

„Nesmíš udělat nic bez našeho svolení, Gracie, rozumíš?“

„Určitě, maminko,“ přikývla automaticky Grace. A dál přemýšlela o tom, co by se mohlo stát, kdyby jí to dovolili.

„Dávej pozor, aby sis neumazala šaty, Gracie.“

„Omlouvám se, maminko.“

Margaret si nalila vodu. Vypadala dokonale, jako vždy. Měla na sobě úzkou béžovou sukni a bílou halenku, volný pletený svetr v tmavě hnědé barvě a vlasy vyčesané do drdolu. Nenosila make-up a totéž vyžadovala od svých dcer. Měla ráda přirozenost; křiklavé barvy ji děsily, neměla je ráda na oblečení a už vůbec ne při líčení.

Grace svou matku milovala, měla před ní ale i obrovský respekt. Její německý původ všechny sourozence zneklidňoval. Země, ve které kdysi vládl císař a kde byla tak důležitá kázeň a pořádek, pro ně byla cizí. Proto když byla matka někdy panovačná, říkaly jí děti pruský generál.

„Gracie,“ promluvil znovu otec. „Do Bennington College tě nevzali – nikdo, kdo se jmenuje Kelly, ještě nepropadl u přijímacích zkoušek. Koneckonců mohla jsi dokončit nejen svou taneční průpravu, ale také studovat. Měla bys se svým životem naložit lépe a ta věc s New Yorkem není nic jiného než výplod tvé fantazie.“

„Není to žádná má fantazie,“ Grace byla úplně klidná, to si nechtěla nechat líbit. „Je to něco, co bych si v životě přála dělat. A bez ohledu na to, na Bennington College mě nepřijali proto, že se teď vrátilo hodně chlapců z války a chtějí pokračovat ve studiu. Proto byl takový nával a přirozeně jsou to dívky, koho znevýhodní. V Bennington College jednoduše zvýšili požadavky pro přijetí: dva roky matematiky namísto jednoho, to přeče víte. Já jsem absolvovala jen rok, proto mě odmítli. Ne proto, že nic neumím.“ Měla takovou zlost!

„Možná by Gracie ztloustla jako kráva, kdyby šla do Vermontu, tam je přece hodně krav,“ prohodila Lizanne a uchechtla se. Bylo jí třináct a chichotala se všemu. Grace se na ni rozloženě podívala.

„Možná by mi strýček George mohl pomoci dostat se na Americkou akademii dramatických umění. Stejně je to nejlepší škola, když se člověk chce stát herečkou,“ trvala na svém Grace.

„Slyšela jsi, co jsem řekl,“ stál si za svým John Kelly. „Jednou provždy: New York, divadlo, herectví – plané řeči a ztráta času. Nepřeji si, aby moje dcera vedla tak nejistý život. Gracie, měla bys dělat něco rozumného. Soustřeď se raději na podstatné věci, přemýšlej tak, aby tvé další životní směřování odpovídalo postavení naší rodiny. Těma divadlo považují za definitivně uzavřené.“

Grace zarputile nabírala polévku. Tak rychle se ale nevzdá. Možná vypadá jako nevinný andílek, ale ví, že umí být houževnatá a neústupná. A když něco skutečně chce, vždycky toho také dosáhne.

Následující den tajně zavolala svému strýci do New Yorku a požádala ho o pomoc. Konečně, je to její život a ona nedovolí, aby jí do něj rodiče zasahovali.

Ale i strýc měl obavy. „Rozumím ti, Gracie, ale představuješ si to velmi jednoduše. Ne každý herec je úspěšný, je to velmi tvrdá práce a těžce vydělané peníze.“

„Já ale vím, že to zvládnou – že je to ta správná cesta,“ nedala se Grace. „Jen si vzpomeň na to, jak jsem hrála ve tvé hře. Už si nepamatuješ, jak jsem byla přesvědčivá?“

„Dobře, Gracie, uvidím, co se dá dělat, i když mi tvůj otec asi utrhne hlavu.“

„Neboj, strýčku Georgi, to se nestane. Děkuji!“

KAPITOLA 2

New York, 1947

Grace stála před budovou a četla pyšně nápis na jejím průčelí: *Barbizon, hotel pro ženy*.

Rozhlédla se. Konečně je tady – na Manhattanu. Všude kolem ní, v 63rd Street v těsné blízkosti Lexington Avenue, blikají a září světelné reklamy, je slyšet lomozy, houkání aut a změt lidských hlasů.

Grace se cítila jako ve snu. New York není vzdálený od Filadelfie jen dvě hodiny jízdy autem, je to úplně jiný svět.

Strýček George uplatnil veškeré své přesvědčovací dovednosti, až otec neochotně svolil k tomu, aby se sem přestěhovala.

„Do týdne bude zase zpátky,“ pronesl s despektem. Víc své dceři při loučení ublížit nemohl.

Ona mu ale ukáže, že to pro ni je ta správná cesta.

Hotel Barbizon byla imponující budova z pálených cihel s dvaceti dvěma poschodími. Z atriového vstupního prostoru vedla schodiště do jednotlivých pokojů. Všude stály obrovské palmy v květináčích. Provozovatelé hotelu určeného jen mladým svobodným dívkám neopomněli všem ubytovaným, tedy

i Grace, zdůraznit, že jakýkoliv kontakt s muži je tabu. Panovala zde přísná pravidla, proto se matky, které Barbizonu svěřily své dcery, nemusely ničeho obávat. Hotel ručil za jejich bezúhonný život strážný zachmuřenými vychovatelkami, které sledovaly i výtahy do pater a každé ráno v sedm hodin kontrolovaly, zda slečny strávily noc ve svém pokoji a samy.

„Žádné mužské návštěvy,“ řekla přísně starší, bledá recepční. Kolem límečku naškrobené, až ke krku dopnuté halenky se jí houpaly brýle na dlouhém řetízku. Vlasy měla sčesané dozadu a utažené do drdolu.

„Jistě,“ odvětila Grace a rozhlédla se kolem. Zařízení hotelu bylo strohé a neutrální, ničím jí nepřipomínalo domov, nebylo tady nic důvěrně známého, což jí na jednu stranu zneklidnilo, na druhou stranu byla tahle jinakost přesně to, co chtěla.

Splní si tady v New Yorku vytoužené přání a najde svou životní cestu?

„Přesně v deset hodin večer se hotel zamyká,“ zdůraznila dáma na recepci.

„Samozřejmě,“ odušila Grace, zvedla ze země kufr a nechala se zavést do svého pokoje.

Recepční šla před ní, náhle se zastavila a otočila se.

„Jste z Filadelfie, dítě, že ano?“ Grace souhlasně přikývla.

„Poznám to podle vašeho přízvuku,“ řekla ta žena. „Poznám každý dialekt, to se tady člověk časem naučí. Dá to dost práce, než se ho zbavíte. Mluvíte hodně přes nos.“

Grace se začervenala, rozzlobilo ji to. Co je té ženské do toho, jak mluví? Rozhodla se, že nebude odpovídat. Navíc měla pravdu. Od té doby, co prodělala vleklý zánět dutin, byla její výslovnost malinko zastřená, i její spolužačky ve škole si z ní utahovaly, že mluví povýšeně jako královna.

„A jsme tady.“ Žena odemkla pokoj. „Prosím.“

Byl zařízený jednoduše, ale prakticky: postel, skříň, psací stůl, komoda, koberec a vzorované závěsy.

„Jediní muži, které tady sneseme, jsou lékaři, elektrikáři, klempíři a další potřební řemeslníci. Když se ve foyer koná nějaká menší oslava, mají na ni muži přístup, ale musíte to předem oznámit a uvést jejich jména. Je naší povinností jakákoliv provinění proti pravidlům nahlásit a potrestat – prosím, zapamatujte si to.“

„Zapamatuji,“ odvětila Grace přátelsky a kývnutím hlavy se rozloučila se ženou, která se konečně obrátila k odchodu.

Grace se podívala na hodiny. Půl šesté, za hodinu má schůzku se strýčkem Georgem. Chtěla si ještě odpočinout, čeká ji první večer nového života v New Yorku.

KAPITOLA 3

Grace odešla z Barbizonu dostatečně brzy, aby si vychutnala první večer na newyorské ulici, sama, obklopená velkolepými domy a připravená vykročit vstříc novému životu. Byla nesku-tečně vděčná rodičům, že jí nakonec dovolili se sem přestě-hovat. Najednou se cítila velmi dospělá, ačkoliv za tři měsíce, 12. listopadu, jí bude teprve osmnáct. V tuto chvíli jí všechno připadalo snadné a lákavé. Konečně byla v New Yorku, v tom velkém městě, které toho tolik slibovalo a pulsovalo životem. Fascinovaně mýjela výlohy obchodů, před některými zůstala stát a obdivovala vystavené zboží: klobouky a boty, šaty a pláště. Na některé upozorňovaly obrovské nasvícené reklamy.

Všude kolem bylo plno lidí. Osamělých chodců potkala jen málo, většinou dvojice, ale i větší skupinky, bavili se cestou do kina nebo na večeři. Auta troubila, lidé mávali na taxíky, smáli se, potkávali se a zase rozcházeli. Mýjela další a další restaurace a obchody, ulice byly plné shonu, který Grace naprosto okouz-lil. Byla tak nadšená, že si sotva všimla, že obchodů a restaurací je čím dál méně a že došla do klidnější části města.

Kousek se vrátila, rozhlédla se, ale ulice jí nepřipadala známá. Konečně zahlédla ceduli s názvem. Byla na First Avenue, což jí v orientaci vůbec nepomohlo; a čím dále šla, tím si byla jistější, že zabloudila. Pak se zastavila. Taková hloupost. Neměla s sebou ani plánek města.

Naštěstí ještě nebyla úplná tma a Grace doufala, že když půjde stejnou ulicí dál, neztratí se. Rozhodla se, že se zeptá staršího muže, který venčil psa, ale ten na její otázku nereagoval. Grace jeho chování udivilo a ptala se v duchu sama sebe, jestli jsou všichni lidé ve velkoměstech takhle nevšímaví.

Šla dál a zlobila se sama na sebe. Proč se předem nepodívala, kde přesně leží restaurace, ve které se mají potkat? A navíc, strýček George říkal, že je kousek od Barbizonu, téměř za rohem. Určitě už ušla více než tři kilometry; najednou si nepřipadala dospělá, ale hloupá a naivní.

Zůstala stát, znovu se rozhlédla a zaposlouchala se, jestli odněkud neuslyší nějaký zvuk. Nic. Občas kolem projelo auto. Kráčela dál, nakukovala do každé boční uličky a doufala, že uvidí něco známého. A opravdu, najednou zahlédla jednu z těch velkých zářících reklamních tabulí s nápisem *Wrigley Spearmint*. Uvědomila si, že konečně našla tu správnou cestu, protože si vzpomněla, že tento blikající poutač na žvýkačky zahlédla, když vycházela z hotelu. Vzápětí skutečně stála před Barbizonem. Snažila se soustředit. Pak znovu vykročila, ušla sto metrů, odbočila doleva, pak doprava, znovu doleva, tak jak jí popsal strýček George. Pulsujícím životem newyorským ulic už se nenechala rozptýlit.

„Kdy máš ten pohovor?“ chtěl vědět strýček hned poté, co se pozdravili a usadili v restauraci.

„Pozítří,“ řekla Grace s očima zářícíma nedočkavostí. „Na Dvacáté. Nemůžu se dočkat. Tetička Marie mi ho domluvila s panem Diestelem.“ Marie Mageeová byla herečka a přítelkyně

její matky Margaret a využila svých známostí k tomu, aby se za Grace přimluvila a zorganizovala její pohovor v proslulé Americké akademii dramatických umění.

Aby jí teta Marie pomohla co nejvíce, obrátila se na Emila Diestela, tajemníka správní rady akademie. Zjistila, že seznam uchazečů už je plný, že ani Eleonora Duseová by tento rok nebyla k pohovoru přizvaná, kdyby se přihlásila. Alespoň tak jí to prý řekli.

„Máš štěstí,“ řekl George. „Asi na toho chudáka Diestela tak zatlačila, že mu nic jiného nezbylo. *Chudinka, pane Diestele, mějte s ní soucit!*“ Zvedl obě ruce k nebi a zakoulel očima.

„Ne,“ smála se Grace. „Ale určitě mu řekla, že jsi můj strýc,“ připustila. „Laureát Pulitzerovy ceny a divadelní dramatik, což určitě také hrálo roli. Každopádně Marie potvrdila, že udělala, co bylo v jejích silách. A pozítří budu moci konečně ukázat, co umím. Nemůžu se dočkat, až to řeknu doma, že mě přijali.“ Byla si tak jistá, až to George rozesmálo.

„Uvidíme,“ snažil se mírnit její nadšení. „Neraduj se předčasně. Známosti jsou jedna věc, nakonec bude stejně důležité, jak se předvedeš, Gracie. A teď bychom si měli objednat. Toto je náš první společný večer v New Yorku, měli bychom to oslavit.“ Kývnutím přivolal livrejovaného číšníka, který se hned zeptal, jaké mají přání, a George, který se v nóbl podnikách cítil jako doma, objednal lahev *Dom Pérignon* a požádal o jídelní lístek.

Grace se rozhlédla po honosně zařízené restauraci, z níž vyzařovala přirozená elegance a čistý luxus. Vysoké orientální koberce v tmavých, pastelových barvách tlumily kroky přichozících, tmavě zelené sametové závěsy splývaly podél vysokých oken, malé kulaté neoklasicistní stolky a pohodlné židle z mahagonu a černého jasanu přímo lákaly k posezení. Když jim ještě číšník nalil šampaňské do křišťálových sklenic, cítila se Grace jako královna ve svém paláci. Uprostřed místnosti visel ze stropu obrovský lustr, jehož nespočetné voskové svíčky šířily po

místnosti nádherně tlumené světlo. U černého naleštěného křídla seděl pianista a hrál překrásné melodie od Chopina.

Vděčně se na strýce usmála; ten ji vzal za ruku a zeptal se: „Jak se cítíš?“

„Jsem velmi rozechvělá,“ přiznala Grace a tváře jí zčernaly. Na tento večer si vzala prosté tmavě modré šaty a perlové náušnice, které jí rozjasnily oči jako safíry. Nebyla nalíčená, jen si jemně obtáhla rty růžovou rtěnkou. Vlastně by ráda použila temně rudou, kterou si tajně koupila ještě předtím, než odjela do New Yorku, ale než po ní sáhla, uslyšela v hlavě matčin hlas: *Méně je někdy více, Gracie*, a raději se rozhodla pro nenápadnou růžovou.

„To věřím,“ přitakal George a prohlížel si svou kmotřenku, kterou už dlouhou dobu neviděl. Zkrásněla. Světlé, lesklé vlasy měla zastřižené po ramena a na její postavě bylo vidět, že vždy hodně sportovala a chodila na hodiny baletu. Pohybovala se s přirozeným půvabem a elegancí, byla to mladá dívka vědomá si toho, že má život před sebou, a odhodlaná najít si svou životní cestu.

Přeje jí to, udělá všechno, co bude v jeho silách, aby se jí to povedlo. Proto se přimluvil u svého bratra, aby Grace mohla odjet do New Yorku a přihlásit se ke studiu na akademii. Dále se uvidí. Teď byl rád, že jeho neteř opustila rodný dům, jehož přísnost a rigidita neprospívaly jejímu vývoji a uměleckému talentu.

George si přál, aby byl jeho mladší bratr uvolněnější, tolerantnější a měl větší smysl pro humor, ale když o tom mluvili, pravidelně tvrdě narážel na nepochopení. Byli s Johnem úplně odlišní stejně jako světy, ve kterých žili. Zatímco John se živil rukama, George si vydělával hlavou, a velice úspěšně, jinak by nedostal Pulitzerovu cenu za svou divadelní hru *Craigova žena*.

George si nedokázal představit, jak to musí mít Grace doma těžké. Byla to citlivá dívka s vytříbeným smyslem pro umění,

ale jak to George za ta léta viděl, v rodině jí připadla role černé ovce. Ani jeden z rodičů se nesnažil najít si k ní cestu. Jednou mu vyprávěla, že když byla malá, sestry ji zamkly do skříně, ve které byla zavřená několik hodin, a nikdo se po ní nesháněl.

„Nikdo mě nehledal,“ posteskla si tehdy Grace. „Byla jsem zvyklá, že nikomu nechybím. Když mě maminka našla, velmi se divila, že v té tmě nekřičím, ale v klidu sedím a v ruce držím panenku.“

V tom je stejná jako já, pomyslel si téměř pyšně George. Neměl žádné děti, ačkoliv v lednu oslavil šedesáté narozeniny. Nikdy se ale neoženil a svou kmotřenku si oblíbil, už když byla malá. Že ho to táhne k mužům, nikde nevytruboval, ale taky to nebylo tajemství a rodina byla nucena přijmout, že je zkrátka „jiný“.

Pro Grace byl strýček George prostě George, byla s ním velmi ráda. Měl jemné rysy v obličejí, hnědé vlasy sčesané neustále dozadu a ty nejhlubší a nejlaskavější oči, jaké si člověk dokázal představit. Když spolu mluvili, uměl odpovědět na všechny její otázky týkající se politiky nebo dění ve světě – a co bylo pro Grace nejdůležitější, bral ji vždycky vážně a nevysmíval se jejím snům a představám o budoucnosti.

Číšník donesl jídelní lístek a navzdory opulentní nabídce, která sahala od paštiky z lanýžů přes kýtu v máslové omáčce à la Madeira s máslovou rýží nebo roštěnec s fazolkami dušenými na másle a hranolky dauphine až po borůvkový závin s jemnou čokoládovou pěnou, objednala si Grace, už úplná Newyorčanka, jak si George pobaveně uvědomil, míchaný salát se smaženými kuřecími prsy, ocet a olej samozřejmě zvlášť. *Dom Pérignon* slibně perlil ve sklenicích a oni si přitukli.

„S nikým jiným jsem si nedovedla představit svůj první večer v New Yorku než s tebou, strýčku,“ řekla Grace. „Udělal jsi mi velkou radost. Jsem ti tak vděčná za všechno, co jsi pro mě udělal.“

„Jsem šťastný za tebe, Gracie. A to určitě není náš poslední společný večer v New Yorku, to ti slibuji.“ Naklonil se k ní blíž. „A pro starého muže je vždycky hezké, když mu ostatní staří muži závidí.“

„Závidí?“ zeptala se nechápavě Grace.

„No ano, protože sedím u stolu s nejpůvabnější mladou dámou v celé restauraci,“ zasmál se. „Na budoucnost, Gracie. Na tebe!“